

A menny várhat
/ének a kertből/

Hűvös tavaszi szélben remegnek a levelek. Hidegség tölti be a fák közötti teret. A fűszálak halkán susogva dideregnek. Átsüt a hold az ágak között. A csillagok még nem jöttek fel. Megcsillan a kő tetején a holdfény. Lassan hullnak rá a cseppek, majd szétterülnek. Egy férfi guggoló alakja rajzolódik ki a homályban. Odarohanok hozzá, bár ő tudom, úgysem láthat engem. Lehajolok, hogy megpillantsam arcát aláhulló tincsei mögött. A pirosas folyadék elárasztja az egész tekintetét. Valamit dünnyög. Szenved. Összeszorított szemmel engedi, hogy csöpögjön le az arcáról a köre. Egy csepp, egy csillanás. Még egy csepp, még egy csillanás. Közte pedig egy örökkévalóság telik el.

A sötétség egyre sűrűsödik ezen a helyen, szinte elnyeli alakját. Egy vékony fénysugár töri csak meg ezt a vágható sötét masszát.

- Kapitány, ilyenel még nem találkoztunk. Kiküldtem a Felderítőimet, az egész várost elárasztotta ez a feketeség. Mintha megnyílt volna a Pokol. Minden démon ebbe a városba sereglük. Nagyon készülnek valamire. A templomba küldött Felderítők látták, ahogy Júdás megérkezik. Ő is külön kíséretet kapott egyenesen Pusztítótól. Nem férhettünk hozzá. Mintha el lenne rendelve, hogy őt nem érhetjük el.

- Semmi gond, Hírnök. Amikor ilyet engedélyez Mindenható, az mindig azért történik, hogy még egyértelműbben megmutathassa a szeretetét.

- De mi azt a feladatot kaptuk, hogy segítsük Völegényt az egész földi küldetése alatt. Most nagyon nagy veszélyben van. Csak nézz körül! Ez az egész felbolydulás a ma este miatt van. Valami nagyon készül. Nem tetszik nekem ez. Szerintem most különösen résen kell lennünk.

- Persze. – mosolyodott el a Kapitány – Nekünk az a feladatunk, hogy mindenben támogassuk Őt. Akármit is dönt. Akkor is, ha ezzel jócskán nehezíti a dolgunkat.

- Én ezt most nem értem.

- Nem is kell! Elég, ha csak előttünk álló démoncsordát félreseperjük az útból.

- Biztos ebben, Kapitány? Minden fontos épületet lefoglaltak, az összes kulcsemberre rátapadtak. Meg akarják ölni. Biztosan tudom. Ez már nem csak egy hirtelen felindulás, mint a múltkor a téren. Ez el van tervezve. És minden követ megmozgatnak, hogy ki is vitelezzék. Ma vagy holnap.

- Értem, Hírnök. Mondd, mit láttál konkrétan?

- A templomban a tanács eldöntötte, hogy véget vetnek ennek a küldetésnek egyszer s mindenkorra. Júdást megszerezték, tudják, hogy hol van a védencünk. Már elindultak egy csapattal ide, hogy elfogják.

- A zsidó vezetés nem ítélt senkit sem halálra kihallgatás nélkül.

- Meg egyébként sem! Még Pilátustól kell engedély. Szóval van egy pár pont, ahová mozgósíthatjuk a csapatainkat.

- Akkor tedd, amire indítva vagy! De ne feledd, bárhol valljunk is kudarcot, az csak arra szolgál, hogy Mindenható még erőteljesebben megmutathassa magát. Tiszteletben kell

tartanunk azt, amikor az emberek ellenállnak nekünk. Nem mehetünk csak úgy egy az egybe neki az ellenségnek. Persze, akkor egy szempillantás alatt megsemmisítenénk. De erre nem kaptunk engedélyt a Mindenhatótól. Szóval korlátozva fogunk harcolni. Nem tehetünk mást!

- Értettem, Kapitány! Akkor ideirányítok egy pár Harcost a kertbe, ha jól láttam csak a szokásos kíséret, az Őrzők és Abbával való kapcsolatához szükséges mennyei lények vannak itt. Én meg akarok tenni mindent, ami rajtam áll.

- Kiváló szolgálja vagy a Mindenhatónak! Cselekedj mihamarabb! Valóban nagyon szorít az idő. Már látom a fáklyák fényét a távolban.

- Igenis, Kapitány!

Világító fehér forgószél formájában egy sereg angyal érkezett a helyszínre. A görnyedő férfi mély levegőt vett. Megkönnyebbült egy kissé. Kinyitotta a szemét. Már ott várta őt a templomi kíséret vágható sötétségbe burkolózva. Eléjük ment.

A démonok azt sem tudták, hogy kihez tartoznak, csak úgy zsongtak a küldöttség tagjai körül!

- Ezt egy kicsit túltolták, nem gondolod? – nézett társára Harcos.

- Egy cseppet. De hagyjuk, hadd vonultassák fel az összes erőiket. Akkor legalább egy ütközetben bánhatunk el velük.

- Most?

- Nem kaptunk rá utasítást. De legalább egy párat szedjük le belőlük, hadd érezzék meg a Szó erejét.

- Rendben.

A két fénylő lény belemarkolt a katonákat páncélként körülvevő démonfalba. Mintha egy fekete gilisztákkal teli vödörbe nyúltak volna. Lerántottak egy pár marékkal az elfogatásra küldöttekről.

A férfi előlépett a szikla mellől.

- Én vagyok!

A fekete csúszómászókból szőtt védőréteg alaposan megcsappant a Harcosok közreműködése miatt, így a Szó védtelenül találta el a mellkasukat. Mintha ez a hang önmagában elektrosokkot okozna, amikor eléri a testet. Mind hátraestek.

De senki nem ismerte fel őt, így az embereken keresztül folytathatták a terv megvalósítását az ellenség erői. Megkötözték és elhurcolták. Alakját hamar elnyelte a sötétség.

- Ez meg mi volt? – háborodott fel Vitéz.

- Nem tehattünk semmit. Hagynunk kellett. Joguk van azt a hatalmat gyakorolni, amit az emberek adnak nekik.

- Értem. Legalább is próbálok. Még soha nem láttam ennyire megtévesztve a teremtményeket.

- Valami azt súgja, lesz ez még rosszabb is! – veti oda Vitéz Újoncnak.

- Hajjaj, nem is gondoltam, hogy ilyen bonyolult lesz ez a Nagy Küldetés.

- Senki sem érti igazán, hogy mire megy ki az egész. Csak ő és Mindenható. De aggodalomra semmi ok. Ők szeretik korlátozni magukat, és ezzel teszik még inkább láthatóvá, hogy még így is tehetetlen az ellenség. Mindent, amit ellop, azt sokszorosan vissza kell fizetnie. Szóval, ha valamit makacskodik, akkor nagyon rosszul jár úgy is. Ezért nem

annyira aggasztja Mindenhatót, ha rövid időre előnyösebb helyzetbe látszik kerülni a másik oldal. Ezt már többször megtapasztaltam a Nagy Küldetés során. Szeretnek úgy nyerni, hogy veszítenek. Ami miatt nagyobbat nyernek, mint ha már az elején nyernek. Szinte játszanak ezzel.

- Elég kegyetlenül hangzik.

- Ne aggódj! Ők vállalják a garanciát. Tehát nincs más dolgunk, mint csak azzal foglalkozni, amit ránk bízta. Egyébként sem tehetünk mást. – kacsintott barátjára. – Azzal tudlak vigasztalni, hogy ebben mindannyian kezdők vagyunk. Ebből a Nagy Küldetésből csak egy van. Nem volt soha és soha nem is lesz ilyen. Annyit tudunk, hogy ez az, amiben Mindenható választ ad minden létező és vélt problémára. Azt, hogy ezt hogyan teszi? Hát azt nem látja át senki. Csoda, hogy a Vőlegény érti. Szerintem neki sem menne, ha nem lennének egyek a Mindenhatóval. – Felnevetett. – Vagy ahogy Ő szokta hívni, Abbával. Óriási ordítás törte meg a beszélgetésüket.

- Ez nem hangzik olyan jól. Nézd, odasereglik most a sötétség összes katonája! Hogy milyen tömegnyomor van! Te jó ég! Oda kell menjünk.

Kitárták a szárnyaikat és egy pillanat alatt elsuhantak egyenesen a feketeség közepe felé. Lassan kirajzolódott a tanács épülete a sűrű, démonokból álló ködből.

- Mi van itt? Ezek szimatot kaptak, hogy valami lesz ma este. De hogy így rápörögjenek! Ennyien akár többször is elpusztíthatnák a Földet, ha rajtuk múlna. A főpapokat egész udvartartás követte az ellenség erőiből. Aligha lehettek szabad gondolataik, a fejük körül is folyton lebzseltek egy páran.

- Az ordítás Pusztító vezényszava volt. Személyesen vezeti az ellenküldetést. Halálra akarják ítélni a Vőlegényt. Hacsak nem jutnak a vallási vezetők felismerésre.

- De így elég nehéz lesz.

- Igen az. Bár egy pár Hírvivő ott áll mellettük üzenetekkel az ősi próféciaikból, arra az esetre, ha meg akarják ténylegesen vizsgálni, miről is van szó.

- Nem úgy tűnik. A főpapok inkább úgy kérdeznek, mint akik már tudják, hogy mit szeretnének hallani. Csak bizonyítékot akarnak szerezni, hogy legyen alapjuk eltenni láb alól.

- Ez nem történhet meg! Ezért vagyunk itt! – Mondták kórusban a Vitézek kivont karddal.

Kapitány a Vőlegény mellett állt. Borzasztóan zavarta a jelenlévő fejedelmeket a róla áradó dicsőség. A kisebb démonok pedig nyöszörögtek a belőle jövő fényben.

Újonc teljesen össze volt zavarodva.

- Hogy lehet, hogy Kapitány jobban ragyog, mint Vőlegény, aki egy Mindenhatóval?

- Vőlegény most úgy döntött semmilyen erejével nem él.

- De hát ez képtelenség! Akár tönkre is mehet a Nagy Küldetés?

- Dehogy, Újonc. – Fordult hátra egy tagbaszakadt idősebb Harcos. – Még sosem volt olyan, hogy ne nyertünk volna jobban, mint ahogy elképzeltük, hogy nyerhetünk. Ez ma sem lesz másként. Túl régóta szolgálok az Örökkévalónak ahhoz, hogy kétségbe essek.

–Mosolygott szeretetteljesen fiatalabb társára.

- Félni én sem félek. Olyat még sosem éreztem. Csak átláthatatlan ez a helyzet.

- Arról biztosítalak, hogy nekem is az. Csss! Egy pillanat! Most válaszol...

- Maga az Igazság beszél az igazságról és senki nem ismeri fel... Most megint megütötték. – kommentálta Hírnök a kihallgatást.

- Olyan mintha nem láthatnák meg, ki is ő valójában. De ha a démonok miatt nem ébrednek fel, akkor miért nem vágjuk le őket? Ha pedig ők adnak hatalmat a démonoknak a megtevesztettségük miatt, miért nem tudjuk őket felismerésre juttatni? Valahogy meg kell törni ezt a kört.

- Ma ez történik! – harsogta kapitány. – Nem tudom, melyik ponton fog ez bekövetkezni, de megígérte a Mindenható, amikor ránk bízta a Nagy Küldetést.

Kacagás és értelmetlen vihogás hangja töltötte be a termet. Épp ünnepeltek. A főpap átküldte a másik főpaphoz az elfogottat, hogy elítélhessék.

Az ember ott állt megkötözve. Kérdezték, de ő alig szólalt meg. Egyre jobban feldühödtek a fejedelmek, hogy nem tudják belőle kihúzni a végső bizonyítékot. Érzéseik a farizeusok arcán tükröződtek. Szemeik szikráztak a gyűlöletről.

- Akkor te vagy Isten fia? – hörgött Vallásosság a férfire végső kétségbeesésében. Óriási fogaitól soha nem tudta bezárni a száját, ezért folyamatosan csöpögött valami gusztustalan anyag közülük.

- Te mondtad. – jelentette ki teljes nyugalommal a vádlott.

Erre megbolydult a hely. A főpap a ruháit szaggatta, a démonok pánikoltak a Szó miatt. Beléjük hasított a kijelentés. Bár fizikai fájdalom volt hallaniuk az Igazságot, egy pár másodperc fogcsikorgatás után, kárörömmel táncolták körül a legodaadóbb eszközeiket, templomi vezetőket.

- Örökkévaló szolgálói! – Szólalt fel Kapitány. – Azt hiszem a vége felé járunk a Küldetésnek. Bármelyik ponton megtörténhet az a felismerés, amelyen keresztül többé nem kapnak felhatalmazást a démonok arra, hogy megkötözzék az emberiséget. És akkor ő örökké uralkodni fog. – Ettől a mondattól fényár hullámmozott végig a mennyei táboron. Majd folytatta a vezető:

– Hamarosan Pilátus elé fog kerülni az ügy. Nem gond. Kidolgoztam egy tervet. A helytartó felesége egészen nyitott a Mindenható dolgaira. Rajta keresztül fogjuk akkor meghíúsítani Pusztító tervét. Kijelentés előkészítette már a terepet. Meglátogatta a nőt az egyik éjjel álmában. Nagyon nagy hatással volt rá. Ha más nem, ő meg fogja akadályozni, hogy halálra ítéljék a Vőlegényt. Ezen felül lesznek ott is Hírnökök, akik emlékeztetni fogják, hogy nem az ő dolga vallási kérdésekben ítélni. Eszébe fogják juttatni, hogy mennyire előnytelen neki helytartóként zsidó ügyekbe beleszólni. Van egy sor gondolat, amit a Hírnökök fel fognak vetni az elméjében. Mást nem tehetünk. Csak annyit, amennyi felhatalmazást kapunk az emberektől. Azon túl csak különleges utasításra cselekedhetünk. De fel a fejjel! Pilátus nem szereti az ilyen ellentmondásos helyzeteket.

Egy fénycsóva csapott le hirtelen összegyűlt társaság közepébe. Majd alakot öltött.

- Kapitány! – Kezdett bele minden udvariaskodás nélkül. – Voltam Pilátusnál. A főpapról ahhoz képest kevesen voltak. Ide csoportosították az erőiket. Azonnal mennünk kell. Fel kell sorakozni az emberek közé. Pusztító már kirendelte a katonáit. Csak azokat akarja beengedni, akik a Vőlegény ellen vannak. Arra készül, hogy még annak is elveszi a tisztánlátást, akinek eddig megvolt. Nekünk el kell foglalnunk a kulcshelyeket.

- A helyzet az, hogy összecsapásra nem kaptunk utasítást eddig. – Egy villanással áttűntek Pilátus udvarába. – Beállunk a főbb pontokra.

- Érdekes, hogy ők sem nagyon kötekednek velünk. Mintha biztosak lennének a dolgukban. Mennyire megtévesztett egy társaság! – fűzte hozzá Felderítő.

Szétozlottak. Világító pontokként törték meg a sötét masszát.

Dörögve nyíltak meg a helytartói kirendeltség kapui. A népes társaság jelentős része a sötétség leghatalmasabb fejedelmeiből állt. Két mennyi Órálló már várta őket az előtérben. Összefacsarodott a szívük, amikor látták az embert, aki egy a Mindenhatóval, így megverve és megkötözve. A kisebb démonok majmökként bolondozva hajlongtak előtte és gúnyolódtak: Kiabálták, hogy remélik, hogy így szeretett volna bevonulni, és ugye élvezni a megtiszteltetést. Bár ezt a meggyötört férfi meg sem hallotta. A menny seregei pedig feszülten várták a pillanatot. De nem akart eljönni.

Pilátus körül egészen sokan álltak a fényesség vitézei közül, főleg Hírnökök. A helytartó tényleg eléggé vonakodott, éppen úgy, ahogy Kapitány számolta. De hiába hallotta a saját fülével, ahogy a Király beszélt az uralmáról, nem nyílt meg igazán a szeme. Odasúgott neki az egyik Hírnök: Nem ítélem el egy ilyen apróságért. Attól csak nagyobb lázadást szítok. A császárnak erre nincs szüksége most.

Eszébe jutott felesége álma is. Újabb és újabb kérdéseket tett fel a vádlottnak, hátha valamit fel tud használni a mentségére.

Egy ponton őszintén feltört belőle a kérdés: *Mi az igazság?*

- Közelít. – ujjongott az egyik hírnök. – Nagyon nagyon közel jársz, barátom. –dörzsölte össze a kezét.

- Kijelentette a zsidó vezetők előtt, nem talált benne bűnt. Nyert ügyünk van, Kapitány!

Ekkor megfordult és az egyik fejedelemmel találta magát szembe. Ha jól láttam Félelemmel. Ebben a pillanatban az egyik Hírnök megajándékozta egy ötlettel. Teljes nyitottsággal fogadta. Felötlött benne ugyanis, hogy a felesége mennyit sírt a fülébe, hogy csak ezt az embert ne ítélje halálra. Majd a húsvéti hagyományt kihasználva elengedte ezt a férfit. Két legyet egy csapásra. Kevésbé lesz utálatos a zsidók szemében, mint zsarnok. És megúszhatja, hogy valaki olyat öljön meg, aki az istenek támogatnak. Nyilván van ebben az emberben valami. Nem lenne jó részt venni a meggyilkolásában. Még a végén a zsidók istene is ellene fordul. Ha a nép dönt emellett a férfi mellett, akkor a templomi vezetők is leszállnak róla.

- Mégis csak tenned kell valamit. Nem lehetsz ilyen jólelkű, hogy így elengedsz egy potenciális lázadót. Még a végén emiatt ütöd meg a bokád. – rivallt rá Hatalomvágy.

- Korbácsolják meg! – adta ki a parancsot.

- Na, ez a beszéd! – vigyorgott önelégülten Kínzás. Ezen úgy felbátorodott, hogy egy pár ott álló katonának a fülébe súgott egy ötletet.

- Nem lehet igaz! Most hogyan tovább Kapitány? – szorította össze a fogát Hírnök.

- Várnunk kell!

- De hát ebbe lehet, hogy belehal.

- Nem fog! – utasította vissza az aggodást – Mert tudjuk kitől kaptam a parancsot. Ha semmi más nem is utal erre, az Örökkévaló mindent a kezében tart.

Vihogás és Kárörvendés kacajának hangja szinte elnyomta a korbácsütéseket és a tömeg moráját. A sötétség megbolydult méhkasként kavargott a jelenlévők körül. Alig bírta elhordozni a látványt a menny serege. Az, aki egy a Mindenhatóval, most hagyja, hogy megalázzák teremtményei és gúnyolják azok, akik fellázadtak ellene. Engedi magát kínozni. És nem tehetnek semmit. Csupán egy pár embert tudnak körbevenni, megölelni vagy jobb belátásra juttatni a tömegeből. De nyílt harc nélkül többre nem kapnak engedélyt. Sem az emberektől, sem Mindenhatótól. Ez kegyetlen. Az univerzum középpontja most minden alá süllyedt. A korbács ütései alatt lassan teljesen szétterült.

- Nyugodjatok meg! Most jön el a fordulópont. A nép, akik között annyi beteget meggyógyított, most látja így megalázva. Egyértelműen őt fogják elengedni. Mekkora győzelem lesz! Az ellenség pedig hogy meg fog szégyenülni! Vőlegény megalázza magát még ebben is, csak hogy láthassa mindenki, hogy hogyan uralkodik ő. Mindenkinek alávetve magát. Ez elképesztő lesz. – szónokolt Kapitány, miközben a félholtra vert férfi feltápáskodott a földről – Hamarosan nem fog itt vihogni ez a szedett-vetett társaság. Most el fog dőlni minden. Pilátus is erre számít. Végre kihúzhatja magát ebből az ügyből. A másik egy igazi gyűlölt tolvaj. Nem látjátok, milyen jól előkészítette ezt a Mindenható! Tudtuk, hogy ma van a nagy nap. Ma visszaszerzik a Menyasszonyt.

Ettől a világhosszág katonái újabb erőre kaptak. Sorfalakba rendeződtek az udvaron összegyűlt tömegben.

- Íme az ember!

A nép zúgott. Alig lehetett kivenni mit is kiállt. Nem akart hinni a fülének Kapitány. - Ez nem lehetséges! Hogy történhet ez?

Csak úgy áradtak fel a sáskaszerű lények a mélység eddig nem ismert bugyraiból, mintha a föld hányta volna ki őket. Mintha kinyitottak volna egy csatornát, csak úgy hömpölygött fölfelé a tapintható sötétség. Majd mikor már szinte az összes a felszínre jött, Kapitány valami megmagyarázhatatlanul gyötrelmes jelenléte érzett a háta mögül. Ez nem a sáskáktól jön, abban biztos volt. Azokat bármikor egy vágással hatástalanítja. Megfordult. Arcul csapta a mérhetetlen bűz.

- Rám nem számítottál, mi? Csak nem gondolod, hogy az egész emberiség legfontosabb eseményéről lemaradok? Nem kaptál parancsot, hogy rendet vágj a seregemben?! Nagyon sajnálom Kapitány urat, de ez most úgy tűnik, így alakul. Mi műsorozunk, ti pedig nézitek. – Kacagott lénye belsejéből. Szinte öklendezésnek lehetett volna nevezni. Zöldessárgás gusztustalanságok hagyták el a száját közben.

- Még ráérsz nevetni szerintem. Nincs vége ennek a napnak. Ma minden megváltozik. Mond neked valamit ez a név, hogy Mindenható? Ezt Ő mondta. Ha nem Ő ígérte volna meg, akkor egyenlő felekként állhatnánk szembe. De erről szó sincs. És mivel már láttam a forгатókönyv legfontosabb pontjait, nem is lesz olyan. Úgyhogy, jönnek még meglepetések számodra. Örülök, hogy te is felmáshatál idáig. Igazán sajnálnám, ha nem láthatnád a saját szemekkel, ahogy végleg meg leszel fosztva az összes fegyveredtől!

- Nagyon bátor lettél hirtelen. Észrevettem azért, hogy összerándultál, amikor a kezemben csattant az ostor a hátán. Nyugodtan bevallhatod magadnak, hogy gőzöd sincs, mi történik. Eléggé cserben lettél hagyva, ha ez az életed legfontosabb küldetése. Ha rajtad múlt,

hogy idáig fajultak a dolgok, akkor pedig kifejezetten szánalmas vagy. Több ember felejtkezett el Róla, mint amennyi sáskát lecsaptál ma. Rendkívül örülök ennek a korlátozásnak, hogy csak akkor tehettek valamit, ha az emberek engedik nektek. Mert nagyon buták. Mindig minket hatalmaznak fel. Olyannyira, hogy nem is kell nekünk cselekednünk. Úgy élnek, mintha a mi testünk lennének. Megteszik, amit mi akarnánk, ha élhetnénk ebben a dimenzióban. És te pedig a záróvonalnál ülhetsz a kis villogó barátocskáiddal és nézheted, ahogy lejátszuk azt, amihez jogot kaptunk. Nekünk hozzáférésünk van ehhez, ti pedig nem kaptatok semmilyen felhatalmazást. Szóval további jó szórakozást kívánok! Ígérem, olyat látsz ma, amit eddig még soha!

- Ez az egy mondat, ami egészen biztosan be fog teljesedni. Viszont el kell keserítselek. Én első kézből, a szerzőtől hallottam a végét ennek a történetnek. És ott az van leírva, hogy te az összes barátoddal elveszted minden jogodat. Örökre. A Menyasszony pedig elválaszthatatlanul egy lesz Vőlegénnyel. A Mennyasszony, kit te most bábként használsz, egyszer rólad fog ítéletet mondani.

- Mi pont tőle kapjuk a hatalmunkat. Sem töletek, fénycsóvácskák, sem a főnökötöktől. És ők teljes örömmel adják nekünk.

- Mert megtévesztitek őket!

- Mert akarják!

- Na ez a kör fog megszakadni ma!

- Örvendek, hogy újra találkoztunk!

- Nekem is öröm látni téged. – Mosolygott ironikusan Kapitány. Ettől egy cseppet összerezzen Pusttító. Talán ez a nevetés ijesztette meg a legjobban, minden más igazságot könnyedén elengedett a füle mellett.

- Hallod, Kapitányka! A papok kiáltják lehangosabban, hogy feszítsd meg! Pedig milyen ügyesen elrendeztél mindent! Nagyon trükkös. Legalább egy jelvényt kiérdemelhetsz ezért. Aztán nehogy kettébe törjön a kis karriered a mai buli után! – Majd egy villanással eltűnt.

- Ez most mi volt? – kérdezték kórusban a Vitézek.

- Semmi különös. Szegény nem tudja, hogy minek lesz a szemtanúja. Valószínűleg ez is része a tervnek. Ilyenkor mindig az van, hogy valami dicsőségesebb történik, mint amire számítottunk. Bármelyik pillanatban beteljesedhet az ígért. Ezt a Mindenható engedte idáig fajulni, szóval minden rendben van.

Az angyali tábor meglehetősen értetlenül állt, bár félelemnek vagy hitetlenségnek nyoma sem volt rajtuk. Annál sokkal jobban tisztában voltak az elhívásukkal, mintsem, hogy az ellenség eszközeit megtúrték volna soraik között.

- Pilátus kiadja parancsot. Nem tehet mást. Bár minden hang ellentmond a fejében. Akkora nyomást gyakorol rá Hatalomvágy, Megfelelés, Kétségbeesés és Félelem hogy nem tud kitörni belőle. – jelentette az egyik Hírnök, aki a helytartó gondolataival volt megbízva.

- Nincs senkinek hatalma a Vőlegény felett, Ő akarja ezt valamiért. Egyre kíváncsibb vagyok, hogy hogyan fordul meg az egész. – fordult Kapitány az egész csapathoz.

- Még mindig nem akarja Pilátus, pedig már mindenki követeli a kivégzést. – fűzte hozzá Hírnök.

A vitézek vezetője ekkor egy suhanással a megbeszélés közepén termett.

- Különös, hogy alig beszél a Vőlegény. Ő maga a kimondott szava Mindenhatónak. Pusztá beszédével véget vethetne annak, ami itt történik.

- Igen. – Felelte Kapitány. – De a lényegét elmondta. Ő az Isten fia. Mindenki hallhatta. Előtte mindenki láthatta, hogy ez hogyan is néz ki. Ehhez nincs mit hozzáfűzni. Világosan bemutatta, hogy milyen a Mindenható. Vagyis, ahogy ő hívja, Abba!

- Pilátus teljesen össze van zavarodva. – folytatta a hírnök. – Eddig az volt a kétséges, hogy Róma hogyan viseli a felbolydulást az utcákon a gyógyításai és csodái miatt. Most pedig pont az a sokaság üvölti, hogy fessítsd meg. Nem tudja, hogy Félelem melyik hazugságára hallgasson. Most figyeljtek!

- Nem találtam semmi bűnt benne! – hirdette ki egyenesen a zsidó vezetők szemébe. A világosság serege láthatóan szikrázott a boldogságtól.

- Ez az! Legalább valaki felismerte!

Mindeközben a Hírvivők táncot jártak helytartói szék mögött. Valahogy ki kellett fejezniük azt a leírhatatlan örömet, amit éreztek.

Ekkor a jelenlévő sötét fejedelmek megrohmozták a zsidó vezetőket, látva, hogy Pilátust elvesztették, mint támaszpontjukat. Pedig hogy számítottak a római kegyetlenségre ebben a helyzetben! Erre képezték ki az egész birodalmi kultúrát, mert sejtették, hogy ebben a küldetésben még hasznos lehet. A templomi vezetők pedig akadály nélkül adták át magukat nekik, szinte odaajánlották a szájukat, hogy használhassa Félelem és Kétely.

- Ha nem ítéled el, nem vagy a császár barátja! – hörögték kórusban, szinte öntudatlanul. Az ellenség táborá teljesen megbolydult.

Tehetetlenül álltak az angyalok.

- Hagynunk kell, hogy döntsön! – vágott közbe Kapitány, visszalépésre kényszerítve a kardot rántó mennyei sereget.

- Mi rosszat cselekedett? – kérdezte a helytartó végső elkeseredésében. De ezt a mondatát elnyomta a démonok és az összegyűltek együttes morajlása: *Fessítsd meg!*

Pusztító büszkén húzta ki magát. Szinte trónolt a tömeg felett. Mintha egyre nagyobbra hízott volna ezektől a szavaktól. Mindenki az ő eszközévé vált. Mert azzá akart válni.

Hírnök közben nem szűnt meg tájékoztatni a mennyi alakulatot, amely szétszóródva állt az emberek körül:

- Most óriási ellenállás van Pilátus fejében. A feleség álma, Rómának való megfelelés, esetleges lázadás veszélye. Egy olyan ember meggyilkolása aki, esetleg valamilyen istennek a fia. Félelem, Kétségbeesés, Hatalomvágy most teljesen körbezárták őt. Aligha hall valamit tőlünk.

Ekkor a helytartó a mosdótálhoz lépett:

- Ártatlan vagyok ennek az embernek a véréért! — majd intett, hogy hajtsák végre az ítéletet.

Pusztító ekkor már felfoghatatlanul nagy hatalommal lett felruházva. Csak úgy dagadt a büszkeségtől.

Elindult a menet a városból a veszthely felé, óriási zszibongás közepette. Vinnyogva ujjongtak a démonok. Eljátszották, hogy meghajolnak, hogy tisztelegnek a keresztjét cipelő férfi előtt, majd újra ráköptek és belerúgtak. Mindehhez egyáltalán nem volt szükségük nagy erőfeszítésre, az emberek önként vállalták, hogy végrehajtják az ötleteiket. Ő erre ügyet sem vetett.

- Vőlegény teljesen tisztában van vele, hogy ez még nem a vég! Még ezután jön a lényeg! – jelentette ki szilárd álláspontját Kapitány. – Most az egész város látni fogja, mit tesz Függetlenség a Vőlegénnyel. Láthatják az igazságot hazugságba burkolva, az uralkodót sárba taposva, a fenségest megalázva. Ez egészen biztosan fel fogja nyitni a szemüket. Most szembesülni fognak! Egy héttel ezelőtt látták a Vőlegényt dicsőségben vonulni, most pedig félholtra gyötörve vonszolja végig magát ugyanazokon az utcákon. Ha ez nem állítja őket tükör elé, akkor nem tudom... Fel a fejje! Nem hiába nem kaptunk parancsot arra, hogy szétcsapjunk közöttük. – a cirkuszi felvonulásra hasonlító menet felé bólított, melyet fekete ködként burkoltak be a Pokol erői. – Egyértelmű, hogy ezt most mind az Örökkévaló, mind pedig Vőlegény akarja. Direkt nem lépnek fel az ellenség semmilyen trükkje ellen. Mert valamire nagyon készülnek. Mi pedig feltétlen bízunk bennük, akármilyen elviselhetetlen is így látnunk az Univerzum Teremtőjét. Meg vagyok győződve, hogy ti minden esetben feltétlen követitek a Mindenható parancsát. Most az emberek által adott felhatalmazással élhetünk kizárólag. Egészen biztosan sokan jutnak felismerésre még a fordulópontot megelőzően is. Szóval legyünk résen! Használjunk ki minden lehetőséget, amit a teremtmények adnak nekünk. Ahhoz a démonoknak semmi hozzáférése nincs, amit az emberek engednek meg nekünk! Ha pedig szemtől szemben kell megütköznünk, tudjátok a csatarendet! Én megyek elől, mellettem a Hírvivők és a Felderítők. Mögöttem a Harcosok, utána pedig a Vitézek. Pusztán számszerűen is többségben vagyunk, szóval bármikor kapunk utasítást egy összecsapásra, az meglehetősen rövid lesz! – Ahogy ezt maga elé képzelte, önkéntelenül felnevetett Kapitány. A sokmillió fényleő flotta pedig visszhangozta a kacaját.

Ettől a hangtól valahogy Pusztítónak is kisebbre kellett húznia magát. Egy pillanatra mélyen egymás szemébe néztek Kapitánnyal. Az ellenküldetés vezére aligha bírta elviselni hosszan ezt a tekintetet. Valahol mélyen érezte, hogy nincs esélye. De azt akarta hinni, hogy van. Annyira mestere volt a megtévesztésnek, hogy még magát is sikerült illúzióba ringatnia.

A tömeg egy része leszakadt, ahogy a menet haladt a Golgota felé. Akik támogathatták volna a halálra ítéltet, lemorzsolódtak Félelem és Kétely mesterkedésének következtében. Csupán Bosszú és Agresszió felbérelt emberei meneteltek lelkesen a csapat élén. Néha bele-belerúgtak. Próbálták szavaikkal megtörni azt a békéből szőtt falat, ami a félholtra vert embert még ebben a helyzetben is körülzárta. Nem sok sikerrel. Ahogy ő szokta mondani, Abba vele van.

Hirtelen megállt a tömeg. Egy puffanás hallatszott. Eddig bírta. Elterült a fakeszt súlya alatt. Páran a mennyei őrizők közül rögtön segítségére siettek. Néhányan az emberek közül is odafutottak, az Őrizők nagy öröme. Szemlátomást rendkívül élvezik az angyalok, ha valakin keresztül valósíthatják meg azt a feladatot, amit kaptak.

A sáskaszerű lények rajban repkedtek ide-oda, újabb és újabb hazug gondolattal mérgezve meg a jelenlevőket. Mintha egyre többen lettek volna. A Nagy Küldetés alakulata

két sorban állt falat a menet előtt. Teljes békeességben várták a nagy pillanatot a körülbelül három méteres harcosok. Kezüket a kardjuk hüvelyén pihent. Kapitány fentről kémlelte a terepet.

- Miért nem vetünk véget ennek? – kérdezte Hírnök Kapitányt. – Még a végén tényleg megölik. Eddig mindig meghiúsítottuk, ha el akarták tenni az útból a Völegényt. Ilyen sokáig még sosem hagytuk rá az ellenségre a terve megvalósítását. Kezd egy kicsit túlzásba esni Pusstító, nem gondolod? Én már ezt nem bírom nézni! Ha valaki mondta volna, hogy idáig kell hagynunk fajulni a dolgokat, lehet, nem hiszem el, hogy én ezt képes vagyok elhordozni. De kapok erőt. Csak már nagyon fáj nézni. Minden tisztelettem Kapitány, de biztosan nem tehetünk semmit?

- Attól tartok, még nem. De megértelek Hírnök. A felderítők sem tudnak semmi jó hírral szolgálni. Az emberek nemhogy nem jutnak felismerésre, hanem egyre mélyebb csapdáiba esnek Megtévesztésnek. Függetlenség ide vezet. Kegyetlenül fájdalmas. Éppen ezért örülök előre, hogy mit talált ki Mindeható, mert úgy tűnik ezt a részt nekünk is meglepetésnek szánja.

- Én úgy szeretnék mihamarabb meglepődni már! – sóhajtott Hírnök.

Kapitány leszállt a Golgotára. Ott várta be a felvonulást. Már fel volt állítva az erre megteremtett mennyei különítmény. Gyönyörűen ragyogó harcosok álltak sorfalat koncentrikus körökben a domb körül. Ugyanakkor a hely felett is egyre gyűlt a feketeség. Olyan áthatolhatatlan, amivel eddig még nem találkoztak. A félelmet ugyan nem ismerték, de meglepte őket, hogy ekkora erőket mozgósítanak ide. Hörgések és visongások kavalkádja jelezte a tömeg érkezését. Letépték a férfi ruháit. Majd rávonszolták a vérvesztéstől már csak vonaglani képes férfit. Vádlás és Kárhoztatás verte belé a szögeket. Vagyis nem közvetlenül. Erre nem volt szükség. Akadtak emberek, akik szívesen elvégeztek mindent helyettük. Felemelték a keresztet. A fán eddig szétterült vér most összegyűlve folyt alá, kisebb foltokat hagyva a kövön. Most tájékoztak a sötétség harcosai az örömtől. Elvonyították az összes gúnydalukat, amit csak ismertek. Minden ötletüket igyekeztek bevetni, hogy nehogy valami olyan fegyvert kihasználatlanul hagyjanak, amivel a kikezdzhetetlen békeesség-burkot meg lehetne bontani.

- Ha valóban Isten fia vagy, szállj le!

- Magadat bezzeg nem mented meg!

- Hol van most az Istened?

- Ha tényleg az lennél, akinek mondd magad, most megmentenének téged! – zúgott a nép. A démonok és az emberek hangjai összeolvadtak.

Kapitány némán állt. Kétség kívül, most valamit mondania kell az alakulatnak, mert egészen biztosan nem értik. Nem teheti ki őket az ellenség mesterkedésének iránymutatás hiányában.

- Az az igazság, hogy nem kaptam utasítást. Várunk. Eddig nem látott győzelmet ígért mára az Örökkévó. Nem a mi győzelmünket. Az emberiség bukásának és annak összes következményének felszámolása a tét ma. Nem léphetünk akármikor.

Csendes bólintással jelezte a világosság tábora, hogy kitartanak. De hang nem jött ki a torkukon. Ők értik csak, ki az valójában, aki ott függ. Rajtuk kívül talán csak Pusztítónak van erről valamilyen torz fogalma.

Egyszer csak mind felkapták a fejüket. Morajlás és dörgés hangja törte meg a tömeg zajongását. Megremegett a talaj a lábuk alatt, mintha valami fel akarna törni a Föld gyomrából. Az univerzum kiadta magából az összes eddigi Szenvedését, Gyötrelmét és Megtévesztését, mindenholnan elkezdett áradni a gonoszság. Az összes múltbeli, jelenbeli és jövőbeli cselekedet előúszott a többi dimenzióból is és egyenesen egy pont felé özönlöttek. A megfeszített ember testének középpontja felé. Olyan démonok érkeztek a Pokolból, akik soha nem is tevékenykednek a földön. Az összes fejedelem a második égből, katonák a Hazugság Birodalmának minden területéről rajokban száguldtak erre a helyre. Elsötétült az ég.

- Azt hiszem, elkezdődött. Nem gondoltam volna, hogy így megkönnyítik a dolgunkat, hogy idegyűlnek hívás nélkül. Ez elképesztő lesz, barátaim! Semmiképp nem engedünk magunk közé egy gondolatot sem Kételytől. Így nagyon egyszerű lesz az ütközet. Emlékezzetek, mit mondott Mindenható nekünk, amikor megkaptuk a Küldetést. Ami ma történik, az annyira megváltoztatja a világot, hogy nagyobb dicsőségre jut a teremtés, mint amit a Bukás előtt élvezett. A Völegény örökre visszaserzi a Menyasszonyt, és vele együtt uralkodik korszakokon át. Ezt lássátok magatok előtt!

- Értettük, Kapitány! – harsogták és hangjuk visszhangzott a latóhatár peremén túlról is.

A feketeség egyre csak nőtt és nőtt, az életéért küzdő fiatalember már alig lélegzett. A démonok ecetet kínáltak neki. Nem fogadta el. Az ide sereglő sötétség, bűn és szenvedés már annyira sűrűvé vált, hogy teljesen kiszorította a levegőt. Ezek nem csak úgy ide jöttek látogatóba. Ezek Belé jöttek. Mind el akarták uralni a lényét, és ő ezt hagyta. Semennyi ellenállást nem tanúsított. Minden időkből, terekből és dimenziókból áramlott Belé a gonoszság. Míg egy ponton a Megtévesztés magját is magába szippantotta.

- Én Istenem, én Istenem, miért hagyál el engem? – Kiáltott fel a megfeszített.

- Hogy képzeli? – rántotta ki kardját Kapitány – Ehhez aztán már nincs joguk! Azt a megtévesztést átruházni a Völegényre, hogy őt Abba magára hagyja. Ez tartja fogva az egész emberiséget! Az az illúzió, hogy el vannak választva az Örökkévalótól, hogy magukra vannak hagyva. A Függetlenség az összes baj forrása. Semmilyen más Megtévesztés nem lehetne sikeres, ha ezzel nem tudna szövetségre lépni. Ez a Bukás alapja és következménye. Ilyen hazugsággal nem azonosulhat az, aki egy a Mindenhatóval! Ezt már nem hagyhatjuk!

- Ebbe bele fog halni! Vége a küldetésnek! Mostmár meg kell mentenünk! – zengték kórusban a Vitézek és Harcosok.

- Igen!- vágta rá felindultan Kapitány – Eddig és nem tovább! Azt hiszem, ezzel minden eddigi húzásán túltett az ellenség. Most nincs más hátra, mint a pusztá erőfölényünkkel helyre tenni őket. Még hogy megpróbálják tönkretenni a Mindenható tervét! Mit gondolnak ezek?! Erre vagyunk kiválasztva, hogy gondoskodjunk a Völegényről és a Nagy Küldetésről! Ideje cselekedni! Különleges Alakulat, hadrendbe!

Az ellenség erőit ekkor mit sem érdekelt, hogy az angyali sereg mire készül. Teljesen megmámorosodtak attól, hogy Isten fia most a kezeik közt gyötrődhet. Hogy az összes

szenvedést és bűnt ráaggathatják, mi több, beléhelyezhetik. Krákogva, szökdécselve meneteltek köré, hogy minden lehetséges hazugságot beletapossanak. Az összes gyötrést, ami a világtörténelem folytán megszületett a Pokolban, most magán a Teremtőn vezethették le. Ez felülmúlta legmerészebb álmukat is. Pusztító kárörvendő kacaja túlharsogta valamennyiük vonyítását. Maga Pokol és Halál is feljöttek, hogy ők is részt vehessenek a kínzásban. Úgy érezték, nem maradhatnak ki ebből. Mint egy megbolydult darázsfészek, helyeiket elhagyva mind körüldongták a keresztben függőt.

- Mennyire elvakultak! – jegyezte meg Kapitány Felderítőnek. – Még azt a hozzánk képest elhanyagolható erejüket sem akarják felállítani az ütközethez. Sebaj. Könnyebb dolgunk lesz, mint gondoltam.

A haldokló férfi csak félig volt magánál, saját gondolatait aligha halotta, ahogy sok hazugságot is önkéntesen magába szívta.

„Azt mondta Abba, hogy örökre uralkodok. Akkor most mi zajlik? Hogy mikor mentenek már meg? Eddig mindig győztem.”

Pörögtek a fejében a valós és vetített képek. Angyali seregek, felsorakozva. Mindegyik katonának akkora ereje van, hogy rajtaüthetne egy egész fejedelemségen egymaga. Csatarendben állnak. Pár kardcsapásra legyőzik ezt a borzalmas cirkuszt. Megsemmisül a sötétség teljes hada. Újabb kép került elé. A mennyei hadsereg kiszabadítja innen, és mindenki felismeri, hogy ki is Ő. A világ helyreáll emiatt. Ő pedig visszatér Abbához. Egy másik képben már látta magát örökre uralkodni, teljes dicsőségben.

Egyedül.

-NEM!

Mondd meg az angyaloknak, hogy nem!

Nem hagyom magára a Kedvesem!

Nem akarom, hogy valaki más tartson a karjában!

Élek a lehetőséggel.

Kedvesem, maradok!

A menny várhat.

Ne!

Ha az angyalok elragadnának
erről a földről, azt mondanám nekik,
vigyenek vissza!

Ezt a lehetőséget kihasználom.

Maradok, Kedvesem.

A menny várhat.

Gyönyörű vagy.

Minden egyes veled töltött pillanat
csodálatos egyszerűen.

Az irántad érzett szeretetem,

Kedvesem, hihetetlen.
Nem is tudom, mit tennék,
ha veled nem lehetnék.
A világ tovább így nem mehet.
Minden este ezért imádkozok.
Ha eljönnének értem, mielőtt feltámadok,
nem mennék.
Ha nem láthatom az arcod,
mi értelme a mennynek?
Ha értem jönnének az angyalok,
ne tegyék, mondd meg!

Elképzelhetetlen,
hogya a felhők fölött trónoljak
te pedig egyedül maradj.
Maglehet,
eljön az idő,
hogya elhagysz engem.
Én visszájára fordítom az egészet
és megpróbálok visszatérni
a Kedvesemhez.
Nem tudom elviselni,
hogya senki nem csókolja, senki nem öleli.
Nem tudom elfogadni,
hogya senki ne szeressen úgy téged,
ahogyan mi szerettük egymást.
Mi értelme lenne így a mennynek?
Ha az angyalok értem jönnek,
Megmondom, nem megyek!

Nem, nem lehetek
Kedvesem, nélküled.
Nem megyek!
Nélküled nem élhetek.
Nem! Képzeld,
megvár a menny!

Egy csepp. Két csepp. Kinyitja a szemét, mintha mély álomból ébredne. Lassan gyöngyözik le az izzadság a férfi fejről, pirosasra színezve a szikladarabot, ami fölé görnyed. A nedves foltok szétterülve ragyognak a holdfényben. Még mindig fúj a hűvös szél.

Távolban fáklyák fénye szűrődik át a fák között. Egyre kivehetőbbé válik a léptek zaja. A guggoló alak felkel a szikla mellől. Érte jöttek, ezért eljűk megy.

- Én vagyok!